

Sirpaleen tarina

Ihminen on yksilö , tänä päivänä sanotaan , että geenit vaikuttavat koko ihmisen olemukseen . Jos näin on , niin on selvää , että ajatuksia ja toimintoja on niin paljon , kuin on ihmisiä . Kaikki tapahtumat , mailmalla ja lähipiirissä vaikuttavat kansalaisten ajatuksiin ja tapahtumiin hyvin eri tavalla . Se mitä jokaiseen vaikuttavat mailman tapahtumat , tulee esille monin tavoin . Sodat esim. ovat ne , joista seuraa yleensä paljon rajoituksia , vaikkei niitä kaikkia ole ikänsä puolesta kokenutkaan –on ne kirjoista saanut lukea ja on tehnyt omia toimia niin ,että ei menisi niin huonosti , kuin monelle on käynyt . Yksi toimi minun kohdallani on ollut kaiken säästäminen ja raha on niistä ollut tärkein . Silloin , kun minä olen ollut lapsi ,ei kotoa annettu lapsille omaa rahaa . - Omaa rahaa alkoi saada ,kun me pojat rupesimme omatoimisiksi , eli aloimme tekemään Havu- ja Paju mattoja . Niitä tarvittiin aina kevät ja syksy aikoihin . Metsästä haimme kuusen oksia ja Rautatien varren ojissa kasvavia pitkiä pajun varpuja . Kotopihassa sitten teimme niistä rappujen eteen sopivia kuran-estäjiä .(rautalanka oli sidoslankana) .Ei niistä paljon saanut , kun ajattelee, kuinka kovan työn takana kaikki oli , mutta raha oli silloin tiukalla kaikilla ihmisillä . Niiden myynti oli vielä oma urakkansa ,ja rahat jaettiin tasan jokaiselle .- Se rahan käyttö oli hyvin erillaista . Yleensä kaverien rahat eivät kauan kestäneet , pääasiassa ne meni karkkeihin . Nuorempi veljeni oli pian pyytämässä lainaa minulta . Oman osuuteni tallensin visusti piiloon . Tässä selvitys silloisesta (sota -aika) varallisuudestani ja mahdollisuudestani ”Pommin” haltuun saamisessa .

Talvisodan aikaiset pommitukset ,olivat lähes jokapäiväisiä . Vihollisen tukikohdat baltian maissa ,olivat ne mistä erillaiset pommilaivueet suuntasivat tuhoretkensä Länsi-Suomen rannikkokaupunkeihin ja satamiin .

Tämä mistä kerron oli yhden vihollisen pommikoneen matkan loppuosa . Suoritettuaan Mäntyluodon sataman ,varsinaisen kohteen, pommituksensa -suuntasi kone pitkin kokemäen jokea seuraten Poriin ja pudotteli jäljelle jääneitä pommeja ,vähän mihin sattui,ja kääntyessään paluumatkalle etelään päin ,huomasi yllättäen Uudenkoiviston komean valmistumassa olevan koulun , jota kohti pudotti jäljellä olevat pomminsa . Onneksi eivät osuneet, osuivat koulun etupihalle pehmeään maastoon. ”(pommit ,yksi sirpale -ja yksi palopommi ”). Koulu ei vaurioitunut muuten ,kuin räjähdysen voimasta ikkunat särkyivät ja pommin sirpaleet tekivät kuoppia uuteen seinään .(palopommista ei jää jäljelle juuri mitään) . --Sitten tuli meidän poikien vuoro – Hälytys oli vielä voimassa , kun me pojat olimme jo liikkeellä . Lähellä asuvat pojat olivat ensimmäisinä paikalla , kun veljeni kanssa saavuimme ,oli räjähdyspommin jäänteet jo löytänyt omistajansa .Jonkun tinkauksen jälkeen omistus siirtyi minulle ,tähän suotuisasti, kyllä vaikutti veljeni vilkas käytös (minä olen ollut vähän hiljainen aina), mutta minulla oli varaa. Kannoimme pommin riekaleet kotiin ja piilotimme hyvin.

Myöhemmin Isäni, kyllä löysi sen pommin jäänteet ja vähän ”keskusteltiin” sen vaiheista --.Hän oli pitkään ajatuksissaan , eikä lopulta sanonut mitään. Minulle, kyllä valkeni vasta silloin, että olisi Isälleni saattanut tulla harmia, jos se olisi tullut ilmi silloin tapahtuma -- aikaan. Isäni, kun oli silloin korttelin valvojana ja vastuussa paljosta .